

Vážený pan
Mgr. et Mgr. Jakub Michálek
Bořivojova 694/108
130 00 Praha 3

K č.j. LP 281/2017

Vyřizuje: Mgr. Michael Židův

Zastupitelský klub Pirátů	
PID:	
Číslo jednací:	ZK Pha <u>5874/2017</u>
Doručeno dne:	<u>4. května 2017</u>
Počet listů/příloh:	<u>2</u> Převzal <u>SK</u>

Rozhodnutí České televize

Česká televize, IČ: 00027383, zřízená zákonem č. 483/1991 Sb., o České televizi, se sídlem Kavčí hory, 140 70 Praha 4 (dále jen „Česká televize“), rozhodla o žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, podané dne 5. dubna 2017 **Mgr. et Mgr. Jakubem Michálkem, bytem Bořivojova 694/108, 130 00 Praha 3** (v dalším textu „žadatel“),

takto:

Žádost žadatele o poskytnutí informací – seznamu všech dodavatelů v oblasti výroby pořadů, jejichž celkový roční objem plnění vůči České televizi přesáhl v letech 2013 až 2016 hodnotu 1 milionu Kč bez DPH, se podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 2 odst. 4 téhož zákona **odmítá**.

Odůvodnění:

Dne 5. dubna 2017 obdržela Česká televize podání, jímž žadatel podle zákona č. 106/1999 Sb. požádal o poskytnutí následující informace:

„Seznam všech dodavatelů v oblasti výroby pořadů, jejichž celkový roční objem plnění vůči České televizi přesáhl hodnotu 1 milionu Kč (bez DPH). Uvedený seznam žádám pro časové období za roky 2013-2016. Seznam bude rovněž zahrnovat zakázkovou výrobu pořadů, koprodukcí a dohod o společné výrobě. Do objemu plnění zahrňte i věcné plnění“.

V první řadě se Česká televize jakožto povinný subjekt, který má podle zákona č. 106/1999 Sb. povinnost poskytovat informace vztahující se k jeho působnosti, zabývala tím, zda se na předmětnou žádost vztahuje zákonná výluka z práva na informace nebo některé ze zákonných omezení tohoto práva, přičemž z níže uvedených důvodů dospěla k závěru, že v daném případě se výluka z práva na informace uplatní.

Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. platí, že povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Vytvářením nových informací je třeba rozumět i takové případy, kdy nedochází k pouhému formálnímu zpracování existujících informací, ale kdy je nezbytné k nalezení požadované informace vynaložit nepřiměřené úsilí. Odkázat se lze na závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu

ze dne 21. ledna 2015, č.j. 3 As 115/2014 (dostupný na www.nssoud.cz), kde se uvádí: „Výluku z práva na informace zakotvenou v § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba vykládat podle jejího účelu, jímž je bránit povinné subjekty před tím, aby se na ně žadatelé obraceli v režimu uvedeného zákona mj. s žádostmi o vytvoření nebo obstarání nové informace, kterou povinný subjekt nedisponuje a není povinen jí disponovat. (...) V každé posuzované věci tak je třeba posoudit, zda požadované informace představují prosté výtahy z podkladových dokumentů nebo jejich části a k vytvoření odpovědi na žádost postačí v zásadě mechanické vyhledání a shromáždění údajů, anebo zda je nezbytné s těmito údaji provádět další zpracovávání nad rámec prostého „vtělení“ do odpovědi na žádost. V prvním případě nemůže být poskytnutí informace odepřeno s poukazem na § 2 odst. 4 informačního zákona (srov. také bod 13 odůvodnění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES o opakovaném použití informací veřejného sektoru).“

V předmětném případě je po České televizi vyžadováno poskytnutí informace v podobě vytvoření seznamu dodavatelů v oblasti výroby pořadů, kteří v určitém časovém období splňují určitou podmínku – konkrétně roční objem plnění vůči České televizi přesahující hodnotu jednoho milionu korun, a to včetně věcného plnění, přičemž seznam má dle požadavků stanovených v žádosti zahrnovat též zakázkovou výrobu pořadů, koprodukcí a dohod o společné výrobě. Podle sdělení ředitele výroby Václava Myslíka však požadovanou informaci Česká televize nemá, protože nedisponuje žádnou centrální databází či jinou aplikací ve formě katalogu či evidence, z níž by bylo možné bez nepřiměřeného úsilí vyselektovat relevantní údaje a sestavit z nich seznam v požadované struktuře. Z žádného právního předpisu ani pro Českou televizi nevyplývá povinnost mít takový evidenční nástroj k dispozici.

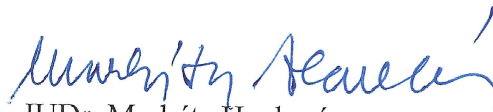
Pro zajištění požadovaného přehledu dodavatelů by bylo nutné prověřit a vyhodnotit obsah dat zaznamenaných v různých informačních systémech České televize. Takový postup by ovšem neměl charakter pouhého mechanického vyhledávání; pro nalezení požadované informace by musela být data náležitě vyhodnocována z toho pohledu, zda odpovídají všem v žádosti zvoleným kritériím, jakou hodnotu mají skutečně poskytnutá věcná plnění, apod.

V daném případě by si tedy zpracování žádosti o informaci vyžádalo vytvoření nové informace, přičemž jak již bylo výše uvedeno, podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. se povinnost poskytovat informace netýká vytváření nových informací. V souladu s ustanovením § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. pak povinný subjekt, pokud žádosti nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí části žádosti. Vzhledem k výše uvedenému bylo proto rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podle ustanovení § 16 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podat odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Odvolání se podává subjektu, který napadené rozhodnutí vydal, tj. České televizi. O podaném odvolání rozhoduje generální ředitel České televize.

V Praze dne 20. dubna 2017

JUDr. Markéta Havlová
vedoucí úseku mediálního práva